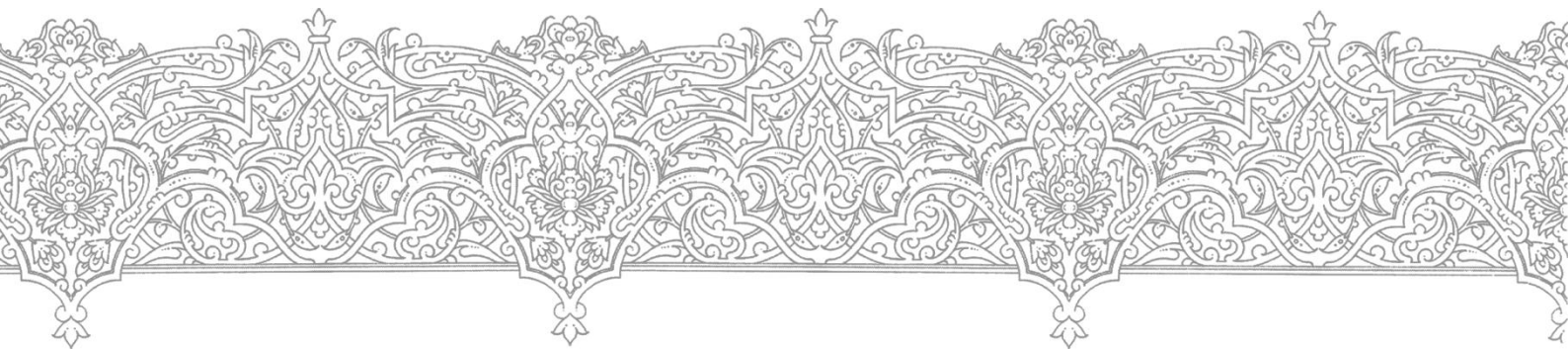

جریان نوسلفی‌ها در دوران معاصر

پدیدآورنده: ذبیح‌الله نعیمیان

وهابیت در دوران معاصر)، به شخصیت‌شناسی پیشتازان این نهضت پرداخته‌ایم.

زمینه‌شناسی تکوین جریان نوسلفی
تکوین نوسلفی‌گری فرایند طولانی داشته است.
برخی زمینه‌های فکری و سیاسی که به این امر
کمک کرده‌اند، عبارتند از:

۱. تأثیر اندیشه مبارزه‌گرایانه سید قطب در عربستان سعودی.
۲. تأثیرات منفی دولت سعودی از حضور نظامی امریکا در جنگ خلیج فارس.
۳. بازتاب ۱۱ سپتامبر و چالش افغانستان.
۴. بازتاب اشغال عراق.

۱. تأثیر اندیشه مبارزه‌گرایانه سید قطب

در عربستان سعودی

سید قطب، شخصیت تأثیرگذاری بود که روح مبارزه با دولت‌های فاسد را در میان کشورهای اسلامی زنده ساخت. ابوالاعلی مودودی با طرح اندیشه جاهلیت نوین، آن را حاکم بر تمدن غربی دانست، درحالی‌که سید قطب با الگوبرداری از این اندیشه، محدوده شمول جاهلیت را چنان گسترش داد که اکثریت مسلمانان را در بر گرفت. (رضوان السید، ۱۳۸۳: ۹۰ و ۹۱) کانون اندیشه سید قطب بر اساس حاکمیت انحصاری خداوند متعال شکل گرفته بود. او این اندیشه را در فی ظلال القرآن و سپس به صورت صریح‌تر و تندتری در معالم

چکیده: جریان نوسلفی، نهضتی دینی - سیاسی است که در دو دهه اخیر تکوین یافته است. نوسلفی‌گری شاخه‌ای از وهابیت است که به دلیل غلبه جنبه انتقادی آن نسبت به محافظه‌کاری سنتی وهابیت، توانسته است مخاطبان خاصی را به‌ویژه در مقابله‌جویی با کشورهای سلطه‌جو و برخی اقتدارگرایی‌ها در برخورد با قدرت‌های داخلی به دست آورد، چنان‌که می‌بینیم تأثیرات با واسطه سید قطب در این روحیه ضدمحافظه‌گرایی جدی است.

ازاین‌رو، نوشتار حاضر ضمن زمینه‌شناسی تاریخی تکوین این جریان، به شخصیت‌شناسی پیشتازان این حرکت می‌پردازد و برخی اندیشه‌های محوری این جریان را در خلال بحث معرفی می‌کند.

واژگان کلیدی

وهابیت، سلفی‌گری، نوسلفی، الصحویون، امریکا، سیدقطب، پیشتازان نوسلفی‌گری

مقدمه: در دنیای معاصر، عربستان به‌عنوان مهم‌ترین منبع برای تکوین و صدور وهابیت و سلفی‌گری به دنیای اسلام است. بررسی ابعاد مختلف این جریان دینی - سیاسی، در دورانی که سطح و تنوع درگیری وهابیان با دیگر مسلمانان بیشتر شده است، اهمیت خاصی دارد. در بحث حاضر، ضمن زمینه‌شناسی تکوین جریان سیاسی - دینی نوسلفی (به عنوان یک شاخه مهم سیاسی

وهابی و پیروان آنان با نظام سیاسی به وجود نخواهد آمد، درحالی‌که اندیشه سید قطب، زمینه‌ای قوی برای مقابله با دستگاه در اختیار کسانی قرار می‌دهد که آنان را نوسلفی می‌خوانیم. اندیشه‌های مبارزه‌گرایانه سید قطب در تفسیر فی ظلال القرآن و در کتاب مشهور معالم فی الطريق، همواره درس‌آموز تقابل با حکومت‌های غیرملتزم به شریعت است.

در جریان تقابل عربستان سعودی با جریان ناصریسم، محمد قطب با استقبال مردم عربستان، به این کشور وارد شد. او توانست با تربیت شاگردانی چون سفر الحوالی و سلمان العوده، پایه جریان نوسلفی را بنیان نهد. مبارزه‌گرایی سید قطب در مصر از گونه مبارزه‌جویی خوارج تلقی شد. از آنجاکه در باورهای دینی خوارج، مرتکب کبیره کافر است، آنان حاکمانی را که به شریعت پایبند نبودند، به تیغ تکفیر می‌راندند. اتهام خارجی‌گری به سید قطب و پیروان او، جای بسی تأمل است، ولی طرح ضمنی این شائبه درباره نوسلفی‌ها نیز محوری است که بدون تحلیل دقیق درباره آن، نمی‌توان به کنه جریان نوسلفی پی برد. حتی اگر این اتهام را درباره آنان نپذیریم، اصل این مسئله قابل تأمل است که آموزه اطاعت کامل از حاکم و پادشاه در جریان نوسلفی مورد تردید است، بی‌آنکه لزوماً آنان از دیگر اندیشه‌های وهابیت چشم پوشیده‌اند، چنان‌که

فی‌الطریق بیان کرد. همه پاسخ‌دهندگان به سید قطب معتقد بودند که وی اندیشه خود را از خوارج گرفته است. (نک: ابوزید، ۱۳۸۳: ۱۳۰ و ۱۳۱) این نگاه منفی به مسلمانان، به‌وسیله برخی گروه‌های منشعب از اخوان المسلمین اوج گرفت. پس از چند دهه سلطه خاندان سعودی و همکاری دینی - سیاسی وهابیت با آنها در این مدت، ورود اندیشه‌های تأثیرآفرین سید قطب به عربستان سعودی می‌توانست این حاکمیت بلامنازع را متزلزل سازد. در دورانی که عربستان سعودی می‌کوشید تا در برابر موج ناصریسم بایستد، ورود محمد قطب، برادر سید قطب به عربستان که با استقبال مردم این کشور روبه‌رو گشت، تأثیر بسزایی در درازمدت بر جای گذاشت، به‌گونه‌ای‌که محمد قطب توانست شاگردانی را بپروراند که برای آنان توحید قصور بر توحید قبوری که وهابیت سنتی بدان می‌پرداختند، ترجیح داشت. تعلیم مبارزه‌جویانه قطبی در دراز مدت، زمینه‌ساز درگیری پیروان آن با دولت‌ها بود، درحالی‌که وهابیت سنتی، حتی نصیحت آشکار به حاکم را نیز نمی‌پسندید. از این‌رو، هرگز مبارزه با حاکم را جایز نمی‌دانست. آنان این مسئله را از منظر دینی توجیه می‌کنند. این عامل، سبب ارتباط مستمر آنان با دستگاه حاکم می‌شود و تا زمانی که این اندیشه دینی بر آنان حاکم است، هرگز زمینه‌ای برای برخورد با دستگاه میان علمای

عبدالوهاب دانست. در مقابل، عبدالله عزام، از عرب‌های افغان - که پیش از حوادث ۱۱ سپتامبر کشته شد - نیز به مقابله با ربیع مدخلی برخاست. حساسیت ربیع مدخلی در مقابل این جنبش‌ها مورد پذیرش بن باز نیز بود. به گفته بن باز، جنبش‌هایی که ربیع مدخلی نمی‌پذیرد، او نیز آنها را نمی‌پذیرد.

۲. تأثیرات منفی استقبال دولت سعودی از حضور نظامی امریکا در جنگ دوم خلیج فارس

در جریان لشکرکشی امریکا به منطقه خلیج فارس در سال ۱۹۹۰م، امریکا خواهان حضور در عربستان بود که این امر با پذیرش دولت سعودی و فتویٰ موافق هیئت کبار علما میسر گشت، هرچند این مسئله شکافی درونی میان علمای وهابی ایجاد کرد. کسانی مانند سفر الحوالی، سلمان بن فهد العوده، شیخ ناصر العمر و شیخ عائض القرنی، به مقابله با این مسئله همت گماردند. این اقدام در سطوح مختلف به‌وسیله کتاب‌ها، نشریات، نوارهای کاست، نوارهای ویدئو، سخنرانی‌ها و... تأثیرگذار بود. سرانجام این درگیری به اخراج چند تن از علمای وهابی نوسلفی از هیئت کبار العلما انجامید، چنان‌که کسانی مانند سفر الحوالی و سلمان بن العوده برای چند سال به زندان افتادند.

پرداختن افراطی به مسئله توحید از طریق مذمت مقابله با زیارت قبور در قالب تعبیر تحقیرآمیز توحید قبور، مورد نکوهش آنان است و آنان مبارزه با مفاسد نظام سیاسی را به‌عنوان توحید قصور بر توحید قبور ترجیح می‌دهند. در هر حال، محمد قطب که بیش از شصت کتاب نگاشته است، چنان تأثیری بر مخاطبان خود می‌گذارد که توحید وهابیان برای آنها بی‌معنا جلوه می‌کند.

به گزارش دکتر عصام العمد (وهابی پیشین یمنی و تحصیل‌کرده دانشگاه محمد السعود که شیعه شده است)، جدا از اندیشه‌های سید قطب و برادرش، انتشار اندیشه‌های ضد وهابی محمد غزالی و محمد سعید رمضان البوطی، بیشترین تأثیر را در تقسیم وهابیت به دو شاخه درباری و انقلابی داشته است. در این میان، کسی مانند اسامه بن لادن نیز نزد شاگردان محمد قطب درس خواند و از این طریق با کتاب‌های سید قطب آشنا شد.

ربیع المدخلی، از مشهورترین پیشتازان جریان جامیه، که به نوعی در مدینه محصور بود، کسی است که از آغاز نسبت به حضور محمد قطب در عربستان هشدار داد، ولی به این هشدار او چندان توجهی نشد. به گزارش دکتر عصام العمد، ربیع مدخلی نسبت به توحید حاکم بر جنبش سیاسی بن لادن در افغانستان حساسیت نشان داد و توحید حاکم بر آنان را متمایز از توحید محمد بن

جریان نوسلفی ها در دوران معاصر

International Union of Unified Ummah

قرشی بودن و تطبیق شریعت را سه شرط اساسی برای امام می دانست. توجه خاص به این عناصر به ویژه شرط تطبیق شریعت، می توانست زمینه نظری مناسبی برای جریان های ستیزه جو در داخل جریان های وهابیت باشد. در هر حال، تأثیرپذیری از جهیمان نیز می تواند زمینه های فکری بخشی از جریان نوسلفی را در زمان هایی پیش تر از حضور نظامی امریکا در عربستان نشان دهد.

در دسامبر ۱۹۹۰م. چهل و سه روشنفکر لیبرال طی نامه ای سرگشاده خطاب به پادشاه عربستان، خواستار اصلاحاتی دموکراتیک در ساختار سیاسی عربستان شدند. در واکنش به این شکواییه، ۵۲ نفر از اسلام گرایان در ماه می ۱۹۹۱م. از طریق پیامی، دوازده درخواست اصلاحی به پادشاه ارائه دادند.

سازمان دینی تحت نظر بن باز، یعنی هیئت کبار العلماء، پیام می ۱۹۹۱م. را به دلیل تعرض و بی احترامی به پادشاه محکوم کرد. پس از آن، در سپتامبر ۱۹۹۲م. «یادداشتی توصیه آمیز» در ۴۵ صفحه خطاب به بن باز نگاشته شد که در آن، بر ابعاد از پیام می ۱۹۹۱م. تأکید و درباره برخی دیگر ابعاد، توضیح داده شد. این اقدام نیز از سوی هیئت کبار العلماء، اقدامی تفرقه گرایانه خوانده شد و با محکومیت فوری روبه رو گشت. البته هفت عضو از اعضای نوزده گانه این نهاد از تأیید آن

با صدور فتوای بن باز مبنی بر تجویز استقرار سربازان غیر مسلمان در عربستان، مجادله ای میان گرایش های مختلف در عربستان شکل گرفت. در این مجادله، عبدالرحمن غازی القصیبی از تصمیم پادشاه حمایت کرد، درحالی که کسانی چون سفر الحوالی، (نک: الحوالی، بی تا: ۸۴ و ۸۵) ناصر العمر، عائض القرنی و سلمان العوده به نقد این تصمیم پرداختند تا آنجا که ناصر العمر، غازی القصیبی را سکولار و کافر خواند.

قصیبی نیز در مقابل، با انتشار مجموعه مقالاتی با عنوان «حتی لاتکون فتنه»، این ادعا را رد کرد و خواستار اثبات آنها در دادگاه شد، ضمن آنکه گرایش مقابل خود را به جنبش جهیمان العتیبی ربط داد و آنها را قدرت گرا، فقهای سیاسی و خمینی های عربستان سعودی نامید. (نک: دکميجان، ۱۳۸۳: ۲۶۴ - ۲۶۷)

نگاه منفی کسانی مانند قصیبی به شورش جهیمان، نکته ای فراموش ناشدنی است، چنان که بسته بودن فضای فکری و سیاسی عربستان سعودی را می توان در سرکوبی خشن جنبش اعتراضی و عدالت جویانه جهیمان عتیبی در دسامبر ۱۹۷۹م. جست و جو کرد. شورش جهیمان، تنها شورشی کور و بدون زمینه های نظری نبود؛ او در رساله ای با عنوان الامارة والطاعة والبيعة، برخی انگاشته های دینی - سیاسی خود را طرح کرده بود. برای نمونه، وی معتقد بودن به اسلام،

ملک فهد با توشیح قانون اساسی (النظام الاساسی للحکومه) در مارس ۱۹۹۲م. و تشکیل مجلس شورا و نصب ۶۱ عضو آن (همراه با عضویت دکتر جمیل الجشی، یکی از شیعیان استان شرقی)، دست به یک سری اقدام‌های اصلاحی زد تا بتواند فضای جدید را مدیریت کند، به‌گونه‌ای که هیچ یک از رهبران و پیروان جنبش بیداری در آن عضو نبودند. از سوی دیگر، در آوریل ۱۹۹۴م. دولت سعودی تابعیت و شهروندی اسامه بن لادن را به اتهام رفتار غیرمسئولانه‌اش لغو کرد. او نیز در مقابل، در آوریل ۱۹۹۴م. اعلام کرد از گروه مصری در لندن، از طریق سازمان مستقر خود در خارطوم، یعنی منظمه التشاور للدفاع عن الحقوق الشرعیة، حمایت خواهد کرد. (نک: همان: ۲۷۶ - ۲۸۸)

شیخ الاسلام وقت عربستان سعودی، عبدالعزيز بن باز، تحت فشار آل سعود فتوایی به این مضمون در سال ۱۳۷۵هـ.ق درباره اسامه بن لادن صادر می‌کند: «اسامه بن لادن از مصادیق مفسدین بر روی زمین است که به دنبال راه‌های شر و مفسده‌انگیز است و از اطاعت ولی امر خارج شده است»

سرانجام در سال ۲۰۰۰م. شیخ دکتر سفر الحوالی و شیخ دکتر ناصر العمر آزاد شدند و اجازه تدریس یافتند. شیخ ناصر العمر در سال ۱۹۹۲م. کتابی با عنوان «واقع الرافضة فی بلاد التوحید» خطاب به

خودداری ورزیده که این امر به برکناری آنها از سوی پادشاه و نصب ده نفر دیگر از افراد طرفدار رژیم به جای آنها در هیئت کبار العلماء انجامید. در مقابل، سه تن از علمای جنبش مخالف (حمد عقله الشعیبی، عبدالله المصری و عبدالله بن جبرین) طی نامه‌ای سرگشاده خطاب به بن باز، اتهام تفرقه‌افکنی را نفی و وی را تهدید کردند که به دلیل این افترا، او را به دادگاه می‌کشانند. (نک: همان: ۲۶۶-۲۷۰)

در دسامبر ۱۹۹۲م. ملک فهد در یک سخنرانی خطاب به علمای برجسته وهابی خواستار پایان دادن به تبلیغات مخرب ضد دولت شد و این فعالیت‌ها را با عنوان گرایش‌های خارجی‌گرایانه محکوم کرد، ولی در می ۱۹۹۳م. شش تن از مخالفان که پنج تن از آنها یادداشت ۱۹۹۲م. را تأیید کرده بودند، کمیته حمایت از حقوق شرعی تشکیل دادند که اقدام آنها با حمایت گروه‌های حقوق بشر بین‌المللی روبه‌رو گشت. محمد المصری، سخن‌گوی این کمیته و سلیمان الرشودی به زندان افتادند و اعضای دیگر نیز از کار برکنار شدند. البته گفته شده است شیخ عبدالله بن جبرین، معروف‌ترین عضو این کمیته، حمایت خود را از کمیته پس گرفت و محمد المصری پس از آزادی از زندان مخفی شد و در آوریل ۱۹۹۴م. به‌عنوان منتقد دولت سعودی از لندن سر درآورد. (نک: همان: ۲۷۵ و ۲۷۶)

مواضع نوسلفی‌ها و القاعده لزوماً با یکدیگر تطابق کامل نداشت.

پس از واقعه ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱م. تلاش‌های عربستان برای توسعه سیاسی - دینی خود در جهان، از جمله در افغانستان دچار مشکل شد، به گونه‌ای که به ایجاد هر چه بیشتر شکاف درونی میان گرایش‌های مختلف وهابی انجامید. توسعه فعالیت‌های تروریستی در میان وهابیت جهادی، با مقابله جهانی روبه‌رو گشت. در داخل عربستان نیز واکنش‌های مختلفی در برابر آن شکل گرفت. بخشی از وهابیت جهادی، برای حفظ موقعیت خود در جهان و درون عربستان از برخی گرایش‌های تند خود عقب‌نشینی کردند، همچنان که دولت سعودی نیز ناگزیر از مقابله با گرایش تند جهادی و تکفیری شد.

در سال ۲۰۰۳م. عربستان سعودی شاهد افزایش تعصب دینی از سوی دولت و برخی شخصیت‌های دینی بود که بارزترین آنها، تعرض به مسجد اصلی شیعیان اسماعیلی در شهر نجران جنوبی، اعمال تضییق بر تعدادی از حسینه‌ها و مساجد شیعیان دوازده امامی و بازداشت بسیاری از علمای شیعه بود، چنان که آزادی سایت‌های اینترنتی که به تعصبات دینی میان طوایف دامن می‌زدند، در این سال افزایش یافت.

نخستین سمینار تقریب فکری سعودی و گفت‌وگوی رو در رو میان اندیشمندان مختلف

هیئت کبار علما نوشت و در آن از حکومت سعودی خواست تا همه حسینه‌های شیعه، تخریب، علمای شیعه، دستگیر و همه کارمندان شیعه ادارات اخراج شوند.

۳. بازتاب ۱۱ سپتامبر و چالش افغانستان

با شکل‌گیری مبارزات داخلی افغانستان با شوروی، عده‌ای که به عرب‌های افغان موسوم شدند، برای یاری هم‌کیشان مسلمان خود، از کشورهای مختلف اسلامی، از جمله عربستان، راهی افغانستان شدند. پس از پیروزی بر نیروهای شوروی و ایجاد درگیری‌های درازمدت در آنجا، نیروهای طالبان شکل گرفتند. با حمله امریکا به افغانستان، نیروهای وهابی نیز در مبارزه القاعده با امریکا وارد شدند. البته احساس مشترک میان آنان با مسلمانان افغانی، لزوماً با گرایش‌های سیاسی دولت عربستان و علمای وهابی همسویی نداشت.

در این میان که دولت امریکا خواهان همکاری دولت سعودی در مبارزه با القاعده با عنوان مبارزه با تروریسم بود، گرایش‌های نوسلفی نیز حساسیت خاصی نسبت به فعالیت‌های سیاسی امریکا و سلطه‌جویی آن در کشورهای اسلامی داشتند، درحالی که وهابیت سنتی عربستان همسو و بلکه تابع دولت عربستان و پادشاه عربستان است. البته

جریان نوسلفی ها در دوران معاصر

International Union of Unified Ummah

وجود خلیفه‌ای است که اجماع امت پشتوانه او به شمار می‌آید، از به‌کارگیری دولت اسلامی عراق به جای امارت اسلامی عراق چشم پوشید، درحالی‌که در این کشور و دیگر مناطق تحت نفوذ خود به جای تعبیر امیرالمؤمنین از واژه امیر بهره می‌گیرد؛ به این معنا که سازمان القاعده در نظر دارد واحدهای سیاسی محدودی را که می‌توانند به بخشی از امارت اسلامی تبدیل شوند، افزایش دهد.

در هر حال، فعالیت‌های دینی سیاسی تکفیری و خشونت‌آمیز القاعده تا اندازه زیادی - به صورت شفاف یا همراه با تقیه - به حمایت جریان نوسلفی روبه‌رو گشت، به‌گونه‌ای که این مسئله به دو شکل نمود یافته است: یکی مقابله با امریکا و دیگری، مقابله مذهبی و تکفیری با شیعیان. پس از اشغال عراق و قدرت‌یابی شیعیان، حساسیت دینی و تکفیری وهابیت نسبت به شیعیان و ایران افزایش یافت. برخی مصداق‌های این حساسیت عبارتند از:

الف) تشکیل کنفرانس بزرگی در استانبول ترکیه با عنوان نصره الشعب العراقي (۲۲ و ۲۳ ذی‌قعدة ۱۴۲۷هـ/ ۱۳ و ۱۴ دسامبر ۲۰۰۶م.) و تأکید بر لزوم مقابله با تشیع و سلطه شیعیان که از آن به‌عنوان قدرت‌جویی تشیع صفوی و سلطه رافضیان نام می‌بردند. در این جلسه، سخنان تند

این کشور، به عنوان «الملتقى الوطنى للحوار الفکرى» از پنجم آگوست ۲۰۰۳م. شکل گرفت. در این سمینار که با سخنرانی شیخ محدث سلیمان بن ناصر العلوان آغاز گشت، برای نخستین بار گفت‌وگوهایی میان دکتر سفر الحوالی با ترکی الحمد، شیخ سلمان العوده با دکتر عبدالله الغدابی، دکتر ناصر العمر با ترکی السدیری و دکتر سعید ال زعیر با دکتر عبدالله الفوزان شکل گرفت.

این سمینار سه روزه، به یاری دکتر عبدالله بن عمر نصیف، دبیر کل سمینار عالم اسلامی، و دکتر راشد الراجح، مدیر پیشین دانشگاه أم القرى، به ریاست دکتر صالح بن عبد الرحمن الحصین، رئیس عمومی شؤون مسجدالحرام برگزار شد و با دیدار با ولی عهد عربستان سعودی، امیر عبد الله بن عبد العزيز به پایان رسید.

۴. بازتاب اشغال عراق

با پیروزی امریکا در افغانستان در سال ۲۰۰۲م. و سقوط امارت اسلامی طالبان و نیز پس از شکست دولت صدام در ۹ آوریل ۲۰۰۳م. القاعده کوشید عراق را به صحنه جدیدی برای مبارزه‌جویی دینی خود تبدیل کند. ازاین‌رو، القاعده در مارس ۲۰۰۷م. از دولت اسلامی عراق سخن گفت و به دلیل این مسئله که اطلاق عنوان امارت اسلامی عراق، این شبهه شرعی را پیش می‌آورد که این حکومت از نوع حکومت خلافت بوده و نیاز به

او در ماجرای لشکرکشی امریکا به خلیج فارس در ۱۹۹۰م. نه تنها به مخالفت با آن برخاست، بلکه با اتخاذ مواضعی هوشمندانه توانست توجه بسیاری از مسلمانان را که از مواضع انفعالی به تنگ آمده بودند، متوجه خود سازد و نشاط جدیدی در آنها به وجود آورد. او توانست با سخنرانی‌های فراوانی که به وسیله نوارهای کاست در بسیاری از کشورهای اسلامی نفوذ کرد، به بیداری اسلامی دامن زند. بخش عمده‌ای از تلاش او متوجه بازنمایی گرایش‌های استعماری امریکا و نتوکان‌ها شد. کتاب مشهور او، «وعد کیسنجر و الاهداف الامیرکیه بالخلیج»، نمونه بارز این تلاش و جهت‌گیری ضد استعماری اوست. او پیش از جنگ کویت، با سخنرانی مشهور «العالم الاسلامی فی ظل الوفاق الدولی»، توجه مسلمانان را به هدف‌های بلند مدت امریکا در خلیج فارس جلب کرد. برخی تلاش‌های ضد استعماری او در کتاب «القدس بین الوعد الحق و الوعد المفتری» و کتاب «یوم الغضب» به چشم می‌خورد.

فعالیت‌های مقابله‌جویانه سیاسی سفر الحوالی با دولت سعودی به دلیل همراهی با امریکا، واکنش نظام حاکم عربستان را در پی داشت. امیر نایف بن عبدالعزیز، وزیر کشور عربستان، در ذی‌قعدة ۱۴۱۴هـ.ق با ارسال کتاب وعد کیسنجر، دستور پادشاه عربستان برای بررسی وضعیت کتاب‌ها و

شیخ سفر الحوالی و شیخ ناصر العمر اهمیت خاصی داشت.

ب) صدور فتوای هدم قبور ائمه، از جمله حرم عسکریین.

شخصیت‌های نوسلفی

شاخص‌ترین شخصیت‌های وهابی در جریان نوسلفی عبارتند از:

۱. سفر الحوالی؛

۲. سلمان العوده؛

۳. بن جبرین؛

۴. ناصر العمر؛

۵. عائض القرنی.

شیخ البراک و شیخ محسن العواجی نیز از دیگر افراد مشهور در جریان نوسلفی هستند.

۱. شیخ دکتر سفر الحوالی

رساله فوق‌لیسانس این شاگرد محمد قطب که زیر نظر استاد نگاشته شد، با عنوان «العلمانیة: متبعا أصولها و تطورها و فلسفتها و تجلیاتها فی العالم العربی و الاسلامی» درباره سکولاریسم و ابعاد آن است. «ظاهرة الارعاء فی الفكر الاسلامی»، نیز عنوان رساله دکترای اوست که در آن به بررسی مسأله نوعی از دین‌گریزی در قالب اندیشه ارجاء پرداخته است.

ضمن آنکه با اشاره به روایت صحیح‌السندی، خطای حاکمان و نیز خطای علما را اجتهادی می‌خواند و آنها را در این صورت، بهره‌مند از یک اجر و در صورت حسن اجتهاد حاکمان و علما، بهره‌مند از دو صواب معرفی می‌کند. از این رو، وی به طور کلی همگان را به برداشت درست از اهل علم فرا می‌خواند. در مجموع، این پاسخ او به نوعی تعدیل فضای تنیدی است که برضد پیشتازان جنبش نوسلفی به وجود آمده است. برخی نوارهای صوتی و توضیحات دیگر از بن باز نیز در منع حمله به سفر الحوالی، سلمان العوده و... در سایت‌های مختلف منتشر شده است.

از سوی دیگر، ده سال پس از این رخداد و حدود چهار ماه پس از تشکیل سمینار گفت‌وگوی اسلامی - وطنی در عربستان با محوریت پیشتازان جنبش بیداری نوسلفی، شیخ سفر الحوالی در پاسخ به این پرسش که چرا رهبران جنبش بیداری از مواضع قبلی خود عقب‌نشینی کرده‌اند، تصور سؤال‌کننده به عنوان یکی از هدف‌های اولیه آنها را بر خطا و ناشی از سوء فهم نسبت به آنها دانست. (نک: روزنامه مدینه، ۱۳۲۴) این پاسخ او، لزوم بازخوانی دقیق هدف‌های دینی و سیاسی پیشتازان جنبش بیداری نوسلفی را نشان می‌دهد.

بی‌دلیل نیست در شرایطی که وهابیت عربستان در جهت سازش با استعمار جهانی گام

سخنرانی‌های ماه محرم شیخ دکتر سفر الحوالی و شیخ سلمان بن فهد العوده را به هیئت کبار العلما ابلاغ کرد. چند روز پس از آن (۱۴۱۴/۴/۳ هـ.ق)، بن باز، مفتی عام عربستان و رئیس هیئت کبار العلما، نتیجه بررسی در دوره چهل و یکم این هیئت را که در طائف منعقد شده بود، بدین صورت به وزیر کشور اعلام کرد: به اجماع اعضا مقرر گشت آنان در کمیته‌ای با حضور دو تن از علما به انتخاب وزیر «شوون اسلامی، اوقاف، تبلیغ و ارشاد» حاضر شوند و عذرخواهی کنند و در غیر این صورت، از برقراری سخنرانی و دروس عمومی ممنوع خواهند شد.

البته بن باز تنها یک هفته پس از این اعلام نظر رسمی، در پاسخ پرسشی درباره حکم شنیدن سخنرانی‌ها و نوارهای صوتی و مطالعه نوشته‌های عائض القرنی، سلمان العوده، ناصر العمر، سفر الحوالی و عبدالوهاب الطریری، مطالبی را می‌نویسد که نشان‌دهنده نگاه معتدل‌تر او درباره این اشخاص است، به گونه‌ای که به نوعی در پی تلطیف فضای حاکم است. شیخ بن باز، مفتی بزرگ عربستان، نه تنها آنها را به صورت مطلق از اتهام خارجی‌گری و بدعت‌گذاری دور می‌داند، بلکه نوارهای آنان را نیز به صورت مطلق مفید معرفی می‌کند و غیبت آنها را جایز نمی‌داند. البته او به طور کلی بر عدم عصمت بنی‌آدم تأکید می‌ورزد و تنها از تبعیت خطاها پرهیز می‌دهد،

مغرب عربی و کشورهای دیگری نیز ظاهر گشت، چنان‌که وقتی شیخ دکتر سفر الحوالی به دلیل کسالت در بیمارستان بستری شد، مشتاقان بسیاری در سطح کشورهای اسلامی در انتظار بازگشت سلامتی او بودند.

سفر الحوالی به همراه سلمان العوده به ساختن اندیشه سیاسی و دینی جوانان همت گماشت، چنان‌که ناصر العمر به تربیت اخلاقی آنان می‌پرداخت، عائض القرنی، علی القرنی و دیگران نیز به ساختن روحی و معنوی آنان مشغول بودند. دستگیری و زندانی سفر الحوالی و برخی دیگر مانند سلمان العوده به وسیله دولت سعودی سبب شد خلأ حضور این رهبران بیداری اصلاحی به سود جنبش مسلحانه القاعده تمام شود و بسیاری از جوانانی که نمی‌توانستند میان گرایش‌های اصلاح‌گرایانه و جهادی تفکیک قائل شوند، به سوی حرکت‌های مسلحانه و خشونت‌آمیز آنان تمایل پیدا کنند.

اندکی پس از خروج آنان از زندان - و البته همراه با حصر و مراقبت ویژه از آنان - واقعه ایلول رخ داد. سفر الحوالی و سلمان العوده در مقابل واقعه ایلول موضع گرفتند و آن را محکوم کردند، چنان‌که پس از آن، مشارکت جوانان در شعله‌های جنگ افغانستان را غیرشرعی دانستند. سپس آنان به مقابله با تهاجم تبلیغاتی امریکا علیه سعودی همت گماشتند و در مقابل بیانیه روشنفکران

برمی‌داشت، این وهابی سعودی توانست توجه بسیاری از سلفی‌های منزجر از سلطه جهانی امریکا را به خود جذب کند. از این‌رو، در دوران معاصر، سفر الحوالی شخصیتی است که تنها در عربستان محدود نشده است، بلکه چهره برجسته‌ای او در میان بسیاری از جریان‌های سلفی انقلابی مورد توجه است. حرکت آنها به مصر، اردن و بسیاری از نقاط جهان کشیده شد.

سفر الحوالی برای گردآوری مریدان پرشمار خود، به زمان زیادی نیاز نداشت؛ زیرا در مدت چند ماه جوانان بسیاری اطراف او و دوست همیارش، سلمان العوده و دیگر پیشتازان جریان بیداری اصلاح‌گرا یا نوسلفی مانند ناصر العمر و بشر البشر گرد آمدند و افراد فرهنگی، اساتید دانشگاهی، تکنوکرات‌ها، اندیشمندان و مبلغان دینی و نوگرایان بسیاری نیز از حرکت آنها به هیجان آمدند. تلاش اصلاحی آنها تنها به مقابله‌جویی با استعمار در منطقه محدود نماند؛ زیرا پس از مدتی، پیکان اصلاح‌گرایی آنها متوجه پدیده داخلی شد.

در سطح خارجی، مصر از فراگیری نفوذ نوارهای صوتی سفر الحوالی، سلمان العوده و پیشتازان بیداری سلفی جدید در میان جوانان احساس خطر کرد. در اردن سازمانی با عنوان جمعیه الکتاب و السنه در ۱۹۹۴م. تأسیس شد. آثار این حرکت دینی - سیاسی در کشورهای خلیج فارس، یمن،

عبدالله بن حسین الموحان، کتابی با عنوان «الرّدّ الشامل علی عمر کامل»، در پاسخ به او نگاشته است. در مقابل، کسانی چون شیخ الالبانی، شیخ بن قنود و عبدالله بن جبرین، از او و دیگر پیشتازان جنبش بیداری (الصحوه) حمایت کردند. مواضع دکتر سفر الحوالی بر ضد تشیع بسیار تند است. در تابستان ۱۳۸۵ در ایام جنگ ۳۱ روزه اسرائیل با حزب الله، او در وبسایت خود اعلام کرد: حزب الله که معنی آن حزب خداست، در حقیقت حزب شیطان است؛ برای حزب الله دعا نکنید. این فتوا، پیرو فتوای مشابهی صادر شد که سه هفته پیش از آن، به وسیله شیخ عبدالله بن جبرین صادر شده بود.

۲. سلمان العوده

شیخ سلمان بن فهد العوده، مسئول مؤسسه اسلام امروز (: الاسلام الیوم) است. این مؤسسه از سایت اینترنتی خاصی برخوردار است که به صورت مستمر به فعالیت می‌پردازد.

دکتر عصام العمد، سلمان العوده را از جمله شاگردان محمد قطب و بن لادن را بهره‌مند از شاگردان سید قطب معرفی می‌کند. به گزارش او، سلمان العوده، کتابی به نام صفه القرباء نگاشته است که دست‌کم ده نفر از وهابیان جهان در مقابل آن ردّیه نوشته‌اند.

سلمان العوده یکی از پیشتازان جنبش بیداری نوسلفی است که فعالیت‌های او با نقد و انکار

امریکایی با عنوان «علی ای أساس نقاتل؟»، بیانیه‌ای با عنوان «علی ای أساس نتعایش؟» صادر کردند که به عنوان سندی اصلاح‌گرایانه، محور بسیاری از تحلیل‌ها و بررسی‌های سیاسی قرار گرفت.

پس از این ماجرا، جریان بیداری نوسلفی ابعاد گسترده‌تری یافت، به گونه‌ای که سفر الحوالی و دیگر رهبران این جریان به مقابله با برخی تنش‌های خشونت‌بار و امنیتی در عربستان پرداختند. سفر الحوالی و سلمان العوده، برخلاف حمایت از مقاومت‌های نظامی مسلمانان سنی در عراق، جوانان سعودی را از رفتن به آنجا برحذر می‌داشتند و آن را مفسده‌آمیز می‌خواندند. در مجموع، سفر الحوالی و یاران او، در آغاز با مخالفت وهابیت سنتی و در اواخر با مخالفت القاعده و حرکت‌های تکفیری روبه‌رو گشت. (نک: ابورمان، ۲۰۰۸م/ ۱۴۲۹هـ.ق)

شایان توجه است که شیخ دکتر سفر الحوالی دبیر کل جریان «حملة العالمیة لمقاومة العدوان» است. درباره او مواضع مختلفی در میان اندیشمندان عربستان سعودی و جهان اسلام به چشم می‌خورد؛ شیخ دکتر ربیع المدخلی، سفر الحوالی را از خوارچ می‌داند. عمر الکامل نیز از جمله کسانی است که در رد او دست به قلم برده است. البته او که از سوی طرفداران سفر الحوالی، صوفی خوانده شده، بدون پاسخ نمانده، به گونه‌ای که دکتر

شیخ بن عثیمین با ترجیح شنیدن سخنرانی‌های شیخ بن باز و شیخ الالبانی، گوش دادن به نوارهای سخنرانی سلمان العوده و سفر الحوالی را منع می‌کند. شیخ یمنی علامه مقبل بن هادی الوادعی، سلمان العوده را بدعت‌گذار می‌خواند. شیخ محدث عبدالمحسن العباد، عالم مدینه نیز در کتاب مدارک النظر، او را غوغا‌آفرین می‌خواند. شیخ علامه عبید الجابری، دیگران را از امثال او برحذر می‌دارد. دکتر ابراهیم بن محمد الصبیحی، عضو هیئت تدریس در دانشگاه اسلامی امام محمد بن سعود در ریاض، کتابی با عنوان حتی لا یقع الحرج بر ضد کتاب سلمان العوده با عنوان إفعِل و لا حرج نوشت که در آن، به نقد دیدگاه‌های سلمان العوده درباره مناسک حج می‌پردازد. جالب آنکه این کتاب انتقادی همراه با مقدمه چند شخصیت برجسته وهابیت دولتی عربستان به چاپ رسیده است، چنان‌که مفتی عام عربستان سعودی، شیخ عبدالعزيز آل شیخ و رئیس مجلس قضایی اعلی، شیخ صالح الحیدان و نیز علامه شیخ الفوزان بر این کتاب مقدمه نوشته‌اند.

در مقابل، افراد بسیاری از مشایخ وهابی سعودی از او حمایت کرده‌اند؛ برای نمونه، شیخ علامه عبدالعزيز الراجحی (مشهور به بن باز صغیر) در پاسخ به پرسشی در درس خود درباره صحت عقیده سفر الحوالی و سلمان العوده، عقیده آنها را

بسیاری از وهابیان سنتی روبه‌رو گشت. از این‌رو، دکتر عبدالله بن جبرین یکی از کسانی است که در مقابله با این هجمله‌ها، در اواخر ۱۴۱۳هـ ق به حمایت از وی پرداخته است. وی که در آن زمان، ریاست کل «اداره بحوث علمی و افتا و تبلیغ و ارشاد» در عربستان را بر عهده داشت، در ۱۴۱۳/۱۰/۱۹هـ ق بر سابقه‌آشنایی خود از طریق مطالعه نوشته‌های او، شرکت در دروس و سخنرانی او و شنیدن نوارهای صوتی او تأکید کرد و سپس با تمجید بلیغی از او، بر صحت اعتقادات وی پای فشرده. وی در این نوشته، توانایی و مبارزه استوار او را نیز در برابر سکولارها، کمونیست‌ها، مسیحیت، الحادگران و روافضیان می‌ستاید.

جالب اینکه حدود پنج ماه بعد در محرم ۱۴۱۴هـ ق پادشاه عربستان از طریق وزیر کشور، به هیئت کبار العلما دستور داد تا کتاب‌ها و سخنرانی‌های او و سفر الحوالی را بررسی کنند. از این‌رو، آن هیئت حکمی را مبنی بر لزوم عذرخواهی آنها و در غیر این صورت ممنوعیت سخنرانی و تدریس عمومی آنها صادر کرد.

وی از جمله کسانی است که باب انتقاد علنی از حاکم را گشود. او از این تلقی در سال‌های بعد نیز دست نکشید، چنان‌که در ۱۴۲۴هـ ق/۲۰۰۳م. همانند همین رویکرد را در سخنان خود القا می‌کرد.

مفسد فی الارض خوانده باشد و او را خارج از اسلام بداند، از اسامه بن لادن با عنوان مجاهد دفاع می‌کند. چه آنکه از گذشته تا به حال اسامه بن لادن در راه خدا مبارزه کرده و مجاهدات فراوانی در افغانستان به توفیق الهی داشته و خداوند او را در این امر یاری داده است. بن جبرین درباره مواضع تکفیری اسامه بن لادن معتقد است که این مسئله اجتهاد اوست. از این رو، نمی‌توان به سبب این موضع تکفیری او را مفسد فی الارض دانست. بن جبرین سرانجام پس از عمری فعالیت دینی - سیاسی، در تابستان ۱۴۳۰ هـ ق درگذشت.

۴. ناصر العمر

شیخ دکتر ناصر بن سلیمان العمر، مسئول سایت خبری المسلم، از دیگر علمای نوسلفی است که مواضع بسیار تندى بر ضد شیعه به‌ویژه در قضیه عراق دارد، چنان‌که وی کتابی با عنوان عن خضوع الأمراء لولایة العلماء در بررسی شکافی که میان شیخ عبدالله الترمکی و ملک عبدالله در سال ۲۰۰۵ م. رخ داد، نگاشته است.

۵. عائض القرنی

عائض القرنی در دهه ۱۹۹۰ م. فعالیت‌های نوسلفی خویش را آغاز کرد، ولی پس از حوادث خشونت‌بار در عراق اشغالی، به نوعی به سلفی‌گرایی اعتدالی گرایش یافت. در برابر فعالیت‌های نوسلفی او، برخوردهای مختلفی به

در شعبان ۱۴۱۴ هـ ق، سلیم و در چارچوب اهل سنت و جماعت خواند و شیخ علامه عبدالله بن قعود (عضو هیئت کبار العلما و عضو اللجنة الدائمة للبحوث العلمیة والإفتاء)، شیخ عبدالله المطلق (عضو هیئت کبار العلما در ۱۴۲۳ هـ ق) و نیز شیخ دکتر عبدالله بن جبرین به حمایت از او برخاستند، چنان‌که بن جبرین در حمایت از سلمان العوده، در جلسه دفاعیه رساله دکترای او در اوایل ۱۴۲۵ هـ ق حضور یافت. شیخ محمد بن صالح المنصور (استاد سلمان العوده) نیز پس از به زندان افتادن سلمان العوده و سفر الحوالی از آنها حمایت کرد.

۳. بن جبرین

بن جبرین (عبدالله بن عبدالرحمن بن جبرین) شخصیت مشهوری است که ارتباط خاصی با سفر الحوالی دارد. او که شاگرد مناع القطان نماینده اخوان المسلمین در سعودی بوده است، برای سید قطب احترام خاصی قائل است. البته او موضع تکفیری خواجه را برنمی‌تابد و همگان را از آن بر حذر می‌دارد. در مقابل، به اطاعت از ولی امر سفارش می‌کند. برای پی بردن به حساسیت‌های سلفی و وهابی بن جبرین، توجه به این نکته مفید است که او حساسیت خاصی نسبت به شیعیان دارد و خواستار محدودیت آنان در عربستان است. از سوی دیگر، بن جبرین در یک سخنرانی، با نفی این موضوع که بن باز، اسامه بن لادن را

تأثیرپذیری از اندیشه‌های سید قطب، اخوان المسلمین، حسن الترابی و امام خمینی □ معرفی می‌کند. وی تمجید صریح عائض القرنی نسبت به حسن الترابی را نیز قابل نکوهش می‌داند. (نک: همان: ۱۱۰)

این شخصیت مشهور نوسلفی پس از خروج جوانان مبارز از زندان‌های ضد تروریسم، نه تنها به کمیته‌های نصیحت پیوست، بلکه برای دامن زدن به سلفی‌گرایی معتدل، تلاش‌های بسیاری در تلویزیون سعودی، شبکه‌های ماهواره‌ای و ... انجام داد. حتی به اجرای مناظره با شخصیت‌های برجسته مبارزه نظامی نیز دست زد. البته عائض القرنی مبلغ و شخصیتی پر سر و صداست؛ برای نمونه، او که برخلاف فتوای پیشین خود و هم‌نوا با اجماع سلفی مبنی بر وجوب پوشاندن وجه و کفین به‌وسیله زنان، در یک برنامه سینمایی با عنوان «نساء بلا ظل»، این حکم را کنار نهاد و موجی از نقدها و حمله‌های فکری را متوجه خود ساخت. او در پی فشارهای مختلف به‌ویژه اتصال مفتی اعظم سعودی، شیخ عبدالعزیز آل الشیخ، وزیر شؤون اسلامی و برخی دیگر از بزرگان وهابی، در نوشته‌ای توضیحی از این حکم عدول کرد و مخاطب آن فیلم را زنان غرب معرفی کرد. در مجموع، این فتوا و دیگر مواضع او مانند موضع او درباره رانندگی زنان، مشکل‌آفرین بود و برای او گران تمام شد، به‌گونه‌ای که سبب شد وی

وجود آمد، از جمله امیر خالد الفیصل امیر عسیر، به اتهامات غیراخلاقی او را به دادگاه کشاند که چنین برخوردی با یک عالم، برای نخستین بار بود که اتفاق می‌افتاد. البته این مقابله‌جویی‌ها، او را از مواضع انتقادی‌اش نسبت به رابطه علما و نظام سیاسی بازداشت.

نمونه‌ای از مقابله‌جویی عائض القرنی با حکومت‌های فاسق در برخی اشعار او نیز نمود یافته است؛ برای نمونه، او در دیوانش با عنوان «بلحن الخلود»، در قصیده‌ای با عنوان «دع الحواشی و اخرج»، به چنین مضامینی اشاره کرده است. به طور طبیعی، چنین مضامینی با نقد و انکار وهابیت سنتی‌ای روبه‌رو گشته است که برخوردهای مقابله‌جویانه با دولت را جز در قالب نصیحت، و آن هم عمدتاً پنهانی نمی‌پذیرند؛ برای مثال، شیخ احمد النجمی، نقد تندى نسبت به این اشعار نگاشته و مضامین آنها را به دلیل تجویز خروج بر حکومت، همسو با خوارج و معتزله خوانده است. زید المدخلی نیز در این دیوان به نقد این اشعار عائض القرنی پرداخته و آنها را بر ضد علم و علما، با گرایش خروج بر ولایه امر و در راستای اندیشه‌های تروریستی خوانده است.

وی پیکان این رویکردهای انتقادی را در مرحله نخست متوجه دولت سعودی و پادشاه آن دانسته و به نکوهش آن پرداخته است. زید المدخلی، ریشه این افکار اعتراضی را با لحنی نکوهشی،

این اساس، دولت عربستان که از بحران تروریسم و گرایش های تکفیری رنج می برد، تلاش های گوناگونی را در مقابل این پدیده سامان داده است، از جمله صدور این بیانیه از سوی برترین نهاد مذهبی که از اهمیت فوق العاده ای برخوردار است. تشکیل جلسه ای میان مسئولان دولتی و برخی علمای سلفی و نوسلفی پس از بازگشت برخی جوانان زندانی در گوانتانامو، از موارد دیگر این تلاش است. این جلسه در منزل شیخ صالح بن عبدالعزیز بن محمد آل الشیخ، وزیر پیشین وزارت شؤون الاسلامیه والأوقاف والدعوة والارشاد، به ابتکار او و امیر محمد بن نایف بن عبدالعزیز مساعد (وزیر داخلی شؤون امنیتی) تشکیل شد. در این جلسه، شیخ صالح بن حمید (رئیس مجلس شورا)، شیخ سعد بن ناصر الشثری (عضو هیأت کبار العلماء) و شیخ یوسف الغفیف، عضو هیئت کبار العلماء، شیخ دکتر عبدالله اللحیدان (نماینده وزارت شؤون اسلامی)، شیخ دکتر سلیمان العوده، شیخ عائض القرنی، شیخ محمد العریفی، شیخ ناصر العمر، استاد دکتر سعود الفنیسان، دکتر فالح الصغیر و بسیاری از افراد دیگر حضور داشتند. در این جلسه، از بازگشت جوانانی که در زندان گوانتانامو به سر می بردند و در آنجا برای زندگی در شرایط عادی و گذر از گرایش های تکفیری و تروریستی تعلیم می دیدند، سخن به میان آمد و بر لزوم توسعه فعالیت علما و همکاری آنان در

سرانجام پس از ربع قرن فعالیت های تبلیغی، با سرودن قصیده ای انتقادی در روزنامه مدینه، ناگزیر روش سکوت و انزوا را برگزیدند. این قصیده از رنج های طولانی او از صفای ایام گذشته و کدورت ایام فعلی حکایت دارد. بخشی از این فعالیت های او، چهره وی را در میان علما مخدوش کرد و بخشی از آنها به ویژه حاضر شدن او در چهره مناظره محققانه با افراد آشتی ناپذیر تروریست، به تضعیف جایگاه مردمی او انجامید.

مواضع وهابیت دولتی درباره تکفیر و تروریسم با وجود آنکه اندیشه وهابیت مهم ترین زمینه تکفیر در میان مسلمانان را در دو سده اخیر فراهم آورده است، می توان گفت در وهابیت دولتی - در فضای نوین جهانی به ویژه در دوران مبارزه با تروریسم به رهبری امریکا که پیکان آن متوجه جریان های عمدتاً تکفیری وهابی مانند القاعده است - نسبت به وهابیت نوسلفی، خشونت کمتری دیده می شود، به گونه ای که افراط در تکفیرگرایی خشونت آمیز در تعارض با سیاست های خارجی و داخلی عربستان در دوران حاضر، امنیت این کشور را دستخوش آسیب پذیری جدی کرده است.

مهم ترین موضع گیری وهابیت دولتی عربستان در برابر تکفیر را می توان مربوط به سندی دانست که از سوی هیئت کبار علمای عربستان در دوران ریاست بن باز در ۱۴۱۹ هـ ق صادر شده است. بر

از سوی دیگر، نمی‌توان به جریان‌های سنتی یا نوظهور وهابی به صورت مطلق نگریست، چنان‌که در میان جریان نوسلفی، برخی مانند سفر الحوالی و عائض القرنی نسبت به کسی مانند ناصر العمر تحمل بیشتری در برابر تشیع دارند، به گونه‌ای که گرایش آنان به نوعی از دموکراسی روشی بیش از وهابیت سنتی است.

فهرست منابع

۱. ابورمان، محمد، ۲۷ حزیران، ۲۰۰۸م/ ۲۲ جمادی‌الآخر ۱۴۲۹هـ.ق، سفر الحوالی... و السلفیة الاصلاحیة، مندرج در سایت : www.alyhad.jo/?news=۲۹۷۷۸
۲. ابوزید، نصر حامد، ۱۳۸۳، نقد گفتمان دینی، ترجمه: حسن یوسفی اشکوری و محمد جواهرکلام، تهران، یادآوران.
۳. دکمجیان، هرایر، ۱۳۸۳، جنبش‌های اسلامی معاصر در جهان عرب (بررسی پدیده بنیادگرایی اسلامی)، ترجمه: حمید احمدی، تهران، شرکت انتشارات کیهان.
۴. رضوان السید، ۱۳۸۳، اسلام سیاسی معاصر در کشاکش هویت و تجدد، ترجمه: مجید مرادی، تهران، انتشارات باز.
۵. روزنامه مدینه، ۱۳۲۴/۸/۲۸هـ.ق.
۶. سفر الحوالی، بی‌تا، کشف الغمه عن علماء الامة، بی‌جا،

کمیته‌های نصیحت (وابسته به وزارت کشور) برای مقابله با اندیشه‌های گمراه‌گر تکفیری و تروریستی به‌عنوان بحثی اجماعی تأکید شد. این جلسه که در جهت همفکری مسئولان، علمای وهابی و علمای نوسلفی تشکیل شد، با موفقیت به پایان رسید و حاضران خواستار تشکیل دوباره آن شدند. از جمله مطالب مطرح شده در این جلسه، اشاره به ابراز خشنودی برخی کشورهای اروپایی مانند سوئد از موفقیت عربستان در برنامه‌های ضد تروریسم بود.

نتیجه

نوسلفیان بخشی مؤثر از میان وهابیان هستند و از دایره اندیشه‌های آنان خارج نیستند، اما برخی اندیشه‌های دین‌شناسانه و سیاسی آنان، این بخش از وهابیان را از دیگران متمایز کرده است. شاید بتوان گفت تا حدودی مواضع نوسلفی میان مواضع محافظه‌کارانه وهابیت سنتی و مبارزه‌گرایی القاعده در نوسان است. مطالعه جریان‌های وهابی نشان می‌دهد که اطاعت مطلق از حاکم سعودی نمی‌تواند برای همه وهابی‌ها و در همه شرایط جذابیت داشته باشد؛ زیرا از جنبه اعتقادی، زمینه‌های فراوانی برای تضعیف اقتدارگرایی حاکم وهابی در اندیشه همه مسلمانان، از جمله وهابیان وجود دارد. بر این اساس، برخی شرایط سیاسی این ظرفیت اعتقادی را مورد بهره‌برداری قرار می‌دهد.

جریان نوسلفی ها در دوران معاصر

International Union of Unified Ummah

- ۱۶ <http://www.ahlalhdeeth.com/vb/showthread.php?t=۸۵۷۵۵>
- ۱۷ www.aloyun.com/vb/showthread.php?t=۶۲۹۴
- ۱۸ www.aloyun.com/vb/showthread.php?t=۶۲۹۴
- ۱۹ www.aloyun.com/vb/showthread.php?t=۶۲۹۴
- ۲۰ <http://audio.islamweb.net/islamweb/index.cfm?fuseaction=ReadContent&AudioID=۱۵۰۰۵>
- ۲۱ http://www.islamtoday.net/articles/show_articles_content.cfm?id=۲۶۱۳&artid=۳۸&catid=۳۷
- ۲۲ http://www.sohari.com/nawader_v/fatawe/listen/ben-othimintakfeer-gazaer.ram
- ۲۳ <http://qatarshares.com/vb/showthread.php&page=۱۰۸۶۵۲hp?t=>
۷. المدخلی، زید بن محمد بن هادی، بی تا، الإرهاب و آثاره على الأفراد و الأمم، بی جا،
۸. النجمی، احمد، بی تا، المورد النذب الزلال فيما انتقد على بعض المناهج الدعویة من العقائد و الاعمال، بی جا.
- ۹ www.benaa.com/Read.asp?PID=&Sec=۳۴۴۸۶۹
- ۱۰ www.aloyun.com/vb/showthread.php?t=۶۲۹۴
- ۱۱ www.benaa.com/Read.asp?PID=&Sec=۳۴۴۸۶۹
- ۱۲ www.islamgold.com/view.php?g&rid=۲id
- ۱۳ <http://audio.islamweb.net/islamweb/index.cfm?fuseaction=ReadContent&AudioID=۱۵۴۳۰>
- ۱۴ www.alghad.jo/?news=۲۹۷۷۸
- ۱۵ <http://youtube.com/watch?v=htqLElNw&feature=related>

Keeping in mind the mystical writings and personality of Imam Khomeini (r), and his prominent role in the Islamic Revolution, the author, in this article, examines the relationship between prominent and politics in Imam Khomeini's (r) opinion. After examining and categorizing the various opinions of those opposed to and in agreement with the relationship between mysticism and politics, Imam Khomeini (r) is listed as one who is in agreement with the relationship between mysticism and politics in a jurisprudential outlook. Then, Imam Khomeini's writings and speeches about mysticism are examined where the concept of the oneness of Allah is considered to be Imam's mystical -political base. In the end, the social -political personality of Imam Khomeini, for instance guardianship, power, freedom, unity, and the social system are examined.

Keywords

Imam Khomeini (r), mysticism, politics, political mysticism,

۲۴
http://www.islamgold.com/view.
۳۱&rid=۲php?gid=

۲۵
http://www.islamgold.com/view.
۳۱&rid=۲php?gid=

۲۶
www.aloyun.com/vb/showthread
۶۲۹۴.php?t=

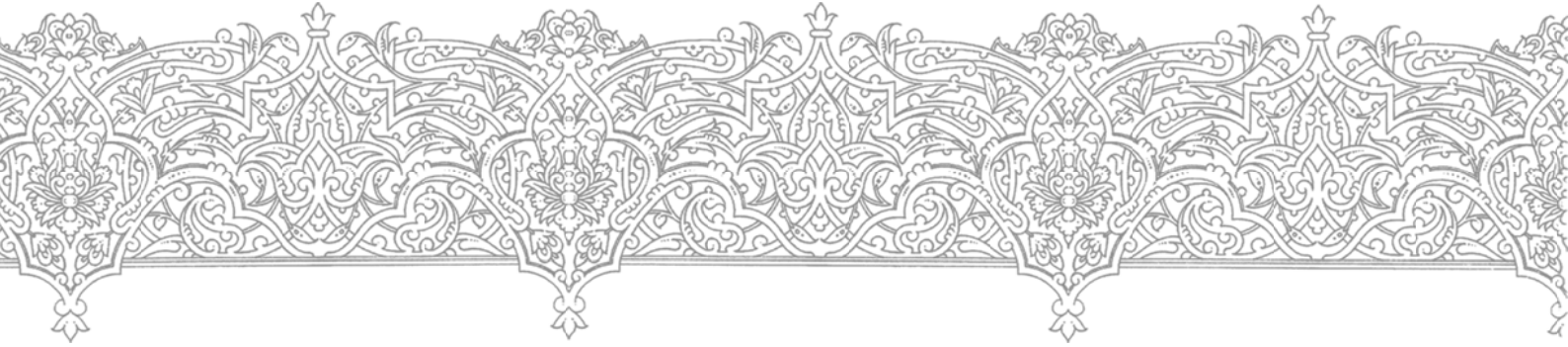
۲۷
qatarshares.com/vb/showthread.p
۴&page=۱۰۸۶۵۲hp?t=

۲۸
www.aloyun.com/vb/showthread
۶۲۹۴.php?t=

۲۹
http://www.zshare.net/download/
e/۳f۱۲۳۳۶۷۶۲۰

۳۰
qatarshares.com/vb/showthread.p
۴&page=۱۰۸۶۵۲hp?t=

The relationship between
mysticism and politics in the
opinion of Imam Khomeini (r)
Dr. Khalil Bahrami Qasr Chami
Dr. Abd al-Rahim 'anaqah
Abstract

المجمع الدولي للأمم المتحدة
INTERNATIONAL UNION OF UNIFIED UMMAH
اتحاديه بين المللى امت واحده

واحد فرهنگى و آموزش

اتحاديه بين المللى امت واحده

٠٢١-٦٦٤٨٤٦٧٥

www.unified-ummah.com